

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

To odkrito vprašanje je precej zmedlo Daneta Buna. Kako naj bi on, ki je odkril deželo Kentuki, njeno lepoto, njeno samoto, njeno nepregledno bogastvo, vse to na dolgotrajnih pohodih, — kako naj bi on obljudil, da nikoli več ne bo stopil v to deželo! Kako naj to stori on, ki se je vendar zgolj zato vrnil na vzhod, da bi svojo družino in vsakogar, ki mu je voljan slediti, povedel v novo odkriti paradiž? In kako bi mogel na drugi strani trditi, da ne mara miru?

očeta motril te visoke ljudi, je Logan resno nadaljeval, obrnjen h Konradu:

»Brat moj, poslušaj, kaj govori glavar plemena Kajuga: povedite svoje žene in otroke tja za dolge in močne mejnike. Je velika nevarnost. Kajti rdečkožec je silno razdražen. Štiri poletja sta vas Kornstalk in Logan ščitila, toda Kornstalk je srdit, ker ga hočejo belci goljufati. Lgoan sam pa ne more ohraniti miru, kajti Savani niso njegovega plemena.«



Čvrstih korakov so se h Mirkovi hiši približali Delavari

Logan, ki je menda bral njegove misli, pravi žalostno, ko je nekaj časa zaman čakal njegovega odgovora:

»Rdeči mož vseposod toži, od vzhoda do zahoda solnca. Beli ljudje ne bodo mirovali, dokler ne bodo vsem rdečkožcem ugrabili dežele.«

In medtem, ko je položil desnico na svetle lase Benjaminčkove, ki mu je bil sledil in je zdaj naslonjen ob svojega

Po teh besedah stopi Logan v hišico k ležišču malega bolnika. Možje molčijo. Kmalu se Logan vrne in ponudi Mirku desnico:

»Brat moj, malo sinje oko bo jutri že spet zdravo. Ti pa kar bodi brez skrbi: rdeči mož te ljubi, tebi se ne bo nič zgodilo. Kornstalk je tvoj prijatelj. Da, celo Bukongahelas, vodja rodu Leni Lannape te ljubi in spoštuje.«



Prerijski Indijanc je nosil dolge lase z orljiimi peresi, katerih vsako je imelo svoj poseben pomen. Tako so nosili lasé Indijanci iz plemena Siou, Asini, Miami in nekateri drugi

S poslovitveno krettnjo se hoče Logan odpraviti, toda še enkrat se zadrži pred Konradom:

»Brat moj, stori tako, kakor sem velel. Odvedite žene in otroke in povejte to vsem drugim belcem. Logan bo varoval mir, kar bodo skušali storiti tudi ostali rdeči bratje. Njegovo srce ljubi belce, toda Šavani so zelo zagrenjeni.«

Logan pograbi svojo puško, katero mu je prej Tekumseh prislonil k steni. Toda kmalu se zdrzne. Premeril je komaj sto korakov, ko se nenadno ustavi, pozorno zre proti robu gozda in se vsede na tla.

Po daljšem premoru je povzel besedo tretji Mirkov gost, mlad, junaški dečko, star kakšnih dvajset let, ki je doslej poslušal mirno, nekoliko mračnega lica. S pritajenim glasom, da ga Indijanec ni mogel slišati, je rekel:

»Ne morem si pomagati, možje, toda meni tale Logan ne ugaja. Vsi graničarji mu zaupajo in ga puščajo v svoje hiše, — ali veste, da ni kolibe, ki je ne bi poznal in da ne bi vedel, koliko in kakšnega orožja je v njej? Logan bo že vedel, zakaj takole naokrog vohuni.«

»Kaj veste določnega o Loganu?« se zdajci razvname sicer vedno mirni Mirko. »V Loganovi besedi ni nič zlaganega. Kar obljubi to izpolni. Logan ni tak, kakor nekateri tam doli ob reki. Kdor prosi Logana pomoči, je ne prosi zaman.«



Indijanci Osaki in njihovi sosedge so imeli glave obrite, za okras pa jim je bila pravcata krtača iz rdeče pobarvanih dlak jelenjega repa. To je bilo odlikovanje, ki si ga je bilo treba šele pridobiti z junaštvi

»No, da,« se posmehne mladi Simon Butler,« le popraskajte ga, pa boste spoznali zver pod plemenitim krznom.«

»Mladi mož, tehtajte svoje besede!« zagrmi Mirko. Toda ne nadaljuje. Ugledal je svojo ženo na vratih, ki mu je mahala. Poskočil je tja, razveselil se je njenega vedrega obraza, urno je stopil v hišo: našel je svojega sinčka sedečega na postelji. Fantek se je sicer jokal, toda bil je pri polni zavesti in je prosil jesti, jesti. Tako, zdaj je bil spet enkrat lačen... Visokemu, krepkemu očetu Mirku so se vsipale solze iz oči. Solze radostnice. Vzel je sinčka v naročje in se ni sramoval joka. Vedel je: to je rešitev. Dane Bun je že stal za Mirkom in je svetoval gospodinji, naj da sinčku nekaj toplega mleka, nakar ga spet položi v posteljico, da bo spal, še spal. Mlada mati se je z ostalima dvema ženama vsedla ob otrokovo posteljo, možka pa sta spet odšla pred vrata. Simon, ki je bil zunaj ostal s Konradom, jima je zaklical nasproti:

»Mirko! Vi ste prijatelj Indijancev. Poglejte jih, pravkar spet gredo k nam trije rdečekožci. Če jih prav spoznam, so Delavari, najhujši izmed vse rdeče sodrge. Logan in Tekumseh se vračata z njimi. To je nekam sumljivo, dragi Mirko. Upam, da nočete slepomišiti!«

(Dalje.)

Ančka, mala vrtnarica

Kako je fletno mladoletje,
povsod dehti prijazno cvetje.
In zrak je čist, nebo je jasno,
na našem vrtu je prekrasno.
Vrtnar Matijec — ta pač zna,
kako z zelenjem se ravna,
cvetice v lončke on zasaja,
da vrt postane košček raja.



Oj, to ga Ančka občuduje,
ga dolgo, dolgo opazuje.
Ni treba, da se dvakrat reče,
že Ančka v hišo teče, teče, —
talent se v Ančici razvija,
prekrasen zgled je dal Matija ...



Poglejte lončke in cvetlice,
ta čudež male vrtnarice:
si ponve, skleda je izbrala,
prsti je vanje nabasála.
Cilinder tudi je doslužil,
se penvam, skledam je pridružil.
Iz teh posod pa — mili Bože! —
regnale so strašanske rože:
kuhávnic in pa krtače,
muhavnik, žlice — nič drugače...

Joj, to bo mama kaj vesela,
da, z očkom bosta kar strmela...
Tako si ljuba Ančka misli.
A glej, kaj so obrazi kislí?



Sta oče, mati tisti čas
stopila v sobo in na glas
čudila sta se rožam tem —
no, dalje rajši ne povem...
Ni bilo šale, ne pohvale,
pač pa ihtenja Ančke male...

Povodna vila

Na hribu je pasel pastirček svojo čredo ovac, ki so mu bile vsa njegova zabava. Zamotil se je z njimi od jutra do večera in hitro so mu tekli dnevi. Pri tem svojem opravilu se je oziral v dolino, kjer se je lesketalo jezero. Krasná gladina jezera, ki se je bleščala v jasnem soncu, je pastirčka zvabila, da j ejel zahajati vsak dan k jezeru in se radoval nad valovi, ki so se zaganjali proti bregu. Zanimalo ga je to gibanje jezera, to skrivnostno pošepetavanje valov. Ko je nekoč tako gledal po jezeru, je opazil v njem lepo deklico, podobno povodni vili, ki se je prikazala na površje z lepimi, valujočimi lasmi in se poigravala z valovi. Ta deklica se je pastirčku zdela kot prikazen z drugega sveta, ker bila je zelo lepa. Njene oči in mil obraz je pastirčka tako pritegnil nase, da jo je občudoval, kot bi bil zamaknjen.

Tako je hodil pastirček vsak dan k jezeru in opazoval to deklico, dokler se ni zvečerilo in je deklica izginila v vodi. On je odpeljal svojo čredo ovac domov, toda misel na deklico ga ni zapustila. V tej misli nanjo je zaspal, sanjal o njej,

zbudil se je z mislijo nanjo in komaj čakal, da je zopet odpeljal čredo na pašo in dobil priliko, da je stopil do jezera. Nekega dne je deklica s pastirčkom izpregovorila, ker dosedaj je bila ona le tiho, se grela na skali v vodi, se kopala v sončnih žarkih in česala svoje zlate lase. Pastirček je mislil, da sploh ne zna deklica govoriti in da nima srca za svet in zato, kar jo obdaja. Ker se je dečku zdela deklica kot nekaka



njegova zvezda, ki mu je po njegovih mislih lepšala življenje in mu krajšala čas njegove paše, je stopil k njej na skalo, na kateri se je ona sončila. Dovolila mu je, da je gladil njene lase, gledal v njene rajskomile oči in užival z njo krasoto prirode, toploto sonca in poslušal šepet valov na jezeru.

V teh srečnih trenutkih ga je motil samo ropot povodnega moža, ki se je v svoji zeleni obleki sprehajal v dnu jezera in pazil, da se ne bi deček spoznal

s tajnostmi globine vode, ki je bila drugi dom povodne deklice. Ta povodni mož je bil strašansko krut in divji. Vlada je jezeru in strahoval z razburkanimi valovi jezera vso bližnjo okolico. Tudi to deklico je nekega pomladanskega dne, ko je nabirala ob jezeru prve pomladanske rože, potegnil v vodo in jo spremenil v povodno vilo. Deklica bi se bila rada rešila njegove moči, toda ni se sama mogla, rešitelja, kateremu bi se bila zaupala, pa ni bilo. Imela pa je deklica moč, da bi v svobodi lahko dala junaku bogastva, sreče in neizmerne moči.

Ko je deček zvedel od deklice njeno nesrečo, jo je poskušal rešiti. Po daljšem času, ko se je povodni mož že privadil tem pastirčkovim obiskom na skali in ni slutil nič hudega, je deček povodno vilo odpeljal. Toda nista se dolgo veselila svobode in sreče, ko se je povodni mož v dnu jezera prebudil, grozno zatulil in zapiskal na svojo čarobno piščalko, narejeno iz samih vodnih vrtnicev. Vsa svoboda ni nič pomagala, deklica ni bila še dovolj daleč, da jo ne bi dosegala moč čarobne piščalke povodnega moža. Morala se je vrniti nazaj v jezero in povodni mož je zagrozil s hudo kaznijo nov poskus bega, ker rešitev je mogoča še le tedaj, kadar bodo ovce popile polovico jezera in bo čarobna piščalka izrabljena.

Čeravno je to skoraj nemogoče, ima pastirček upanje, da reši deklico iz rok povodnega moža, vkljub temu, da vidi vsak dan s skale, na kateri z deklico sedita, da ovce še niso nič popile vode in se piščalka še vedno čuje z dna jezera.

Vončina Drago.

Tri želje

Spisal Miljenko Urbančič, dijak gimn. v Ljubljani

Pred davnim časom je živel v deželi kralja Ognjeslava ogromen zmaj. Dajali so mu krvni davek: dvanajest deklic, sicer bi upostošil vsa polja in uničil vso setev. Nihče pa ni bil zmaju kos.

Stara prerokba pa je govorila o tem, kako bi bilo mogoče premagati pošast: v podzemski votlini, ki jo zapira silna skala in ki je zapahnjena s trojnimi že-

leznimi vrati, hranijo temne pošasti meč, ki je edino orožje proti pošasti, ključ pa hranijo vile. Samo junak, ki bi si pridobil ključ in bi bil tako močan, da bi odvalil silno skalo ter tako neustrašen, da bi mu temne pošasti ne delale strahu, bi si mogel izvojevati zmago nad zmajem.

Pa se je domislil zmaj in razglasil, da

naj mu dajo v davek kraljevo hčer, sicer bo upostošil vsa polja in uničil vse setev. Kralj je pozval vse junake dežele, naj si pribore čarobni meč, da bodo ugonobili zmaja, komur se bo to posrečilo. Dobi kraljično za ženo. Nihče ni bil tako močan, da bi odvalil silno skalo, nihče ni bil tako pogumen, nihče ni imel ključa do trojnih vrat.

Tisti čas pa je letela kraljica vil s svojim detetom na hrbtu, dete pa ji je padlo s hrbta in srečno priletelo na dvo. rišče drvarjeve koč. Drvar Marko je spoznal vilinsko dete, ga skrbno zavil in



se naslednje jutro odpravil v kraljestvo vil. Tri dni in tri noči je hodil neprenehoma, dokler ni došel do srebrnih vrat, potrkal in sama kraljica mu je prišla odpirat. Bila je žalostna in objokana, ker je že tri dni in tri noči za detetom žalovala, ko pa ga je zagledala se je vzradostila. Planila je k Marku in mu vzela iz naročja Boženo, tako je bilo ime mali vili, objemala in poljubovala jo je. Priredili so veliko gostijo. Preden je drvar odšel ga je peljala vila Milodara v zakladnico in mu ponujala srebra, zlata, biserov in drugih zlahtnih kamnov, a on odmaje z glavo, ti mu za zlato ne za srebro, ne za bisere niti za druge zlahtne kamne. »Izpolni mi rajši tri želje,« prosil drvar. »Govori!«, ga pozove kraljica. Drvar pa je začel: »Znano Ti je kraljica, da stiska našo državo zmaj?« »Da, da,« mu odgovori, »sedaj ti pa tudi povem, zakaj nisem prišla tej deželi na pomoč. V naših logih je živila ptica, lepo je pela in nas zjutraj budila. Nekega jutra smo se zbudili, a ni nas pozdravilo milo petje.

Pritekel je palček in nas poklical k studencu in zagledali smo ptico — mrtvo z pušico v srcu. Zavladala je žalost v našem kraljestvu. Bilo je tako: pastirji iz dežele Ognjeslava so privedli črede v te kraje in eden izmed njih je ptico ubil. Od takrat ta dežela ni bila več pod našo zaščito. Sedaj si pa ti reši zopet svojo domovino. Dala ti bom moč, neustrašnost in ključ trojnih vrat. Zahvalim se ti za to delo in ko boš kraljev boš sprejemal nasvete od mene!«. Zahvalil se je, pozdravil in odšel.

S palčkom, ki mu je kazal pot je prišel do votline v kateri je bil zaprt meč. Odvalil je skalo, odklenil vrata, zdajci je zagledal pred seboj dvorano z mizo na kateri je ležal meč, obdano od pošasti. Ko je stopal proti mizi so se zaganjale pošasti obenj, tudile in bevskale so, toda drvar je vzel meč in se vrnil. Dal je palčku nekaj od obilne mize, škrat je vzel in stekel navkreber.

Četrto jutro se je drvar vrnil v mesto in zagledal pred seboj spreved jokajočih; videl je kraljično Heleno odedo v črno, takisto vse druge, videl je kralja, kako mu telko po beli bradi solze. Velel je piskačem, ki so piskali žalostinke naj nehajo. Ko je kralj, kralji-



čna in mati zvedela za njegove načrte so se zveselili. Drvar pa se je napotil v dom zmaja in ga ubil. Kralj je razposlal po deželi najhitrejše glasnike, ki so oznanjevali zmajevo smrt, kraljično rešitev in kraljevske oblasti drvarjevo. Vršilo se je narodno rajanje in poroka. Na zastavah so bili odslej naslikani grbi: sekira in meč, nad katero stoji vilinska krona. Otroci pa so odslej najrajši poslušali pravljico: tri želje.

Jutrovčki pišejo

Moja mama. Moja mama je kmetica. Trudi se za nas od zore do mraka. Kar le more nam da, od ust si pritrga najboljše grižljaje, da jih daje nam otrokom. Otrok ni nikoli dovolj hvaležen materi za vso ljubezen in skrb. Najbolj hvaležni se izkažemo materi, če jo zmemrom ubogamo. K materinskemu dnevu ji kličem iz vsega srca: »Bog daj, da bi še prav dolgo živela in nas ogrevala s svojo ljubeznijo!« Pozdravljam tudi mamice drugih Jutrovčkov in posebno še strica Matica.

Gorenc Franc, uč. VI. razr.
Št. Rupert pri Mokronogu, Dolenjsko.

Materi.

Kot zarja nebeška
mati si Ti,
kot bajka beneška
so Tvoje oči.

Poljub Tvoj je nežen
kot hladen oblak;
tih in prenežen
je Tvoj korak.

Ko se nasmeješ
srce mi ogreješ;
saj Tvoj je pogled
ljubeč in prelep.

Boris Erbežnik, dijak, real. gimn.
Laznica 7, Limbuš - Maribor.

Moja mamica. »Moja mamica je kakor solnce. Srček njen je zlat kakor žarek, ki posije od nebeških vrst. In zato nikdar nikomur mamice ne dam. Eno le na svetu širnem mamico imam«. To pesmico sem prepisala, a povedati Ti moram, ljubi stric Matic, da jo je njen ustvaritelj napisal tako, kakor bi jo bil prepisal iz mojega srca. Isto občutim kar pesnik izraža.

Kučan Irena, uč. V. razr.
Križevci 86.

Moja mati. Jaz sem med tistimi srečnimi ljudmi, ki imajo še svojo drago mater. Roka božja mi je naklonila dobro, a žal bolno mamico, zato jo tudi ljubim in ubogam. Ob materinskih dneh se spominjam kaj mi je storila mati v najranejših letih mojega življenja, koliko je pretrpela, prečula noči ob moji

zibelki, molila v skrajni nevarnosti k Njemu, ki vlada vesoljni svet, in ki so mu znana vsa pota življenja, za mene nevrednega in neugnanega otroka. Toda jaz, s čim ji bom jaz mogel vse to vrniti? Mislim in tudi vem, da ni na vesoljnem svetu toliko zlata, da bi ji mogel z njim povrniti vso ljubezen in skrb. In Njemu, s čim naj povrnem, ko mi je dal tolikanj dobro mamico? S čim? Pač le s tem, da poslušam njegovo povelje: »Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!«

Branko Slanovic, dijak II. razr. drž.
real. gimn. v Kranju.

Dragi stric Matic!

Dasi je moje prvo pisemce romalo v koš, nisem izgubil poguma, da se nebi s par vrsticami spomnil svoje dobre mamice. Nemorem si misliti življenja brez nje, kako nesrečen bi bil če jo ne bi imel ali še bolj nesrečni bi bili moji mlajši bratci in sestrice, ki so še mnogo bolj navezani na mamico.

Zato pa Tebe mamica,
za celi svet ne dam
najljubša si mi vendar Ti
nad vse Te rad imam.

Brez Tebe dobra mamica,
ne mogli bi živet
zato Ti iz srca kličemo:
Še mnogo srečni let!

Prav lepo Te pozdravlja in Te prosi,
da ga uvrstiš med svoje Jutrovčke.

Cvirn Franc, učenec 2. viš. n. šole,
Blanca ob Savi.

Dragi stric Matic!

Danes se ti prvič oglašam v Tvojem »Mladem Jutru«. Rad bi videl, da me sprejmeš med Jutrovčke. Danes ti hočem opisati življenje moje mamice. Najdragocenejši zaklad je mamica. Od ranega jutra do poznega večera dela za nas. Kadar sem bil bolan je mama vsa v skrbeh prečula vse noči ob moji postelji, dokler nisem ozdravil. Zato pa ji moramo biti hvaležni in moramo ubogati mamico, ter prositi Boga, da ji da dolgo življenje.

Kordež Franc, učenec IV. razr.
v Kraaju — Podnart.

Mojoj mami.

Mamica moja majhna sem bila in vem dasime molit učila. Molitve svete dragome Bogu. Vse mi se zdi mamica draga da bo hitru prišu Materinski dan. V katerem nadam da ti nekaj dam.

Hvaležna in ljubezna je moja mama bila, ker se je zmano mnogo namučila. Mati mati mila nevem sama kako bi se tebi zahvalila.

**Grbić Dragica, IV. razr. šola
Novo mesto, Dr. Režeka c. 29.**

Moja mati

Jaz čutil sem, pač otrok,
ko mnoge želje v srcu nosil sem,
ko vse mi dala je, karkoli prosil sem
moja mati.

Jaz čutil sem,
ko glasno plakal sem v nesreči,
ko morala je v jamo leči —
moja mati.

In dobro vem, otrok,
da z mano srečna in vesela
le za mene je živela —
moja mati.

Le tega jaz ne vem,
kako me čuvala je skrbno, verno,
kako ljubila me je neizmerno —
moja mati.

**Neimenovani uč. IV. razr.
v Ljubljani.**

Naši dobri mami!

Preljuba naša mamica
prosimo Te —
Živko, Vlasta in Alenčica,
da nam oprostiš vse gorje
vemo, da to težko gre,
ali hočemo sedaj popraviti
in Tebe mamico ubogati.
Draga Ti nam vedno bodi
Srečna in vesela hodi
Živko Vlasta in Alenčica
Tebi so vdani do srčeca
To Ti obljubimo za materinski dan.

**Košir Živko, učenec IV. razreda
Ljubljana.**

Moja mati!

Kako lepa je v samopremagovanju! V
še tako hudih bolečinah ne toži! In gla-
va jo boli pogostoma. Ne želi si lepih
oblek in zabave. Preskromna se mi zdi.

Najlepša črta vse njene pojave pa je
prav gotovo njena modra sodba mojih
neumnosti. Če pomislim na vsa njena
velikodušna odpuščanja, mi je najbolj
živo pred očmi tale dogodek:

Bila sem v četrtem razredu. Vsak dan
sem morala na izprehod; tako tudi tisti
dan. Spotoma sem srečala prijateljico.
Preprosila me je, da sem šla z njo v eno
uro oddaljeno vas. Ko sva se vračali, je
bila že noč. Kot sem pozneje izvedela,
so bili doma prepričani, da sem se iz-
gubila, in so alarmirali orožnike. Ko
sem potrkala na hišna vrata, je prišla
odpirat mama. Ko me je zagledala, je
kriknila. Potem me je prižela k sebi in
dahnila: »Da si le tu, mala!«

Bila sem presenečena. Pričakovala
sem »nevihto«, mamica pa me je spre-
jela tako, kot da bi se bog ve kako dol-
go ne bili videli. Opazila sem tudi, da
je imela objokane oči. Tedaj sem šele
uvidela, kako rada me ima. Materina
ljubezen pride do pravega izraza šele
takrat, kadar je otrok v nevarnosti.

Skušala sem svojo mamico vsaj del-
no orisati, toda jasno je, da je vsaka
beseda presuhoparna, materina ljube-
zen se ne da popisati, da se le občutiti.

**Draga Lindič, uč. II. razr. gimn.
v Ljubljani.**

Dragi stric Matic!

Ker sem se bal Tvojega koša zato Ti
nisem pisal. Sedaj se pa le opogumim
in Ti pišem nekaj o Materi: Mati je
najdražje življenje na svetu. Ko se ko-
maj rodiš že se ti smeji tvoja mati. Hu-
do je tistim kateri nimajo matere. Jaz
imam mater zelo rad. Ko je otrok bo-
lan zmeraj je zraven. Lepo te pozdrav-
lja Tvoj

**Slavko Žerdoner, uč. osn. šole
v Celju.**

Dragi stric Matic!

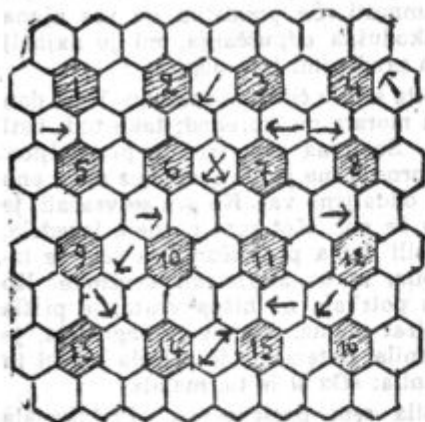
Danes se prvič oglašam v »Mladem
Jutru«. Zelo rad ga čitam. Natečaj
»moja mati« napišem sedaj.

Moja mamica ni kraljica. Sicer je pa
zelo dobra. Na »Marijino oznanjenje«
se jo spominjamo. Prav vsak otrok se
spominja svoje matere.

Pozdrav stricu Maticu in vsem Ju-
trovčkom.

**Pavel Kalan, uč. II. b r. na Vrtači
v Ljubljani.**

Satovna križanka št. 7



- 1 letni čas
- 2 zelo škodljiva žuželka, ki rije v zemlji
- 3 zelo koristna žuželka
- 4 glagol, ki pove, kaj je dolžnost slehernega človeka
- 5 priprava, na katero postavljamo razne predmete
- 6 rokodellec, ki izdeluje veliko posodo za pralnice i. t. d.
- 7 kaj se med različnimi jedmi o Veliki noči nosi k blagoslovu?
- 8 mala tica
- 9 Kako nazove naš častnik pozdravljajoče vojnike?
- 10 prislov (krajevni prislov)
- 11 prvi in najjačji telovadec
- 12 brezimovinsko, potepuško ljudstvo
- 13 pridevnik iz glagola uživati
- 14 oni, ki nabira užitne mehkužce
- 15 obče ime priprave za hranjenje predmetov — tekočin
- 16 samostalnik, ki nam pove, kar še nismo vedeli.

Listnica uredništva

Ladislav Brus, Gero Klemenčič, Dreo Bojan, Branko Golob in Peče Tamara: Vaše spise je stric Matic prejel in se jih je prav razveselil. Objavil jih bo zaključku natečaja »Moja matič«.

★

Kr. L.: Pesem še ni zrela za tisk. Pred vsem pa ni popolnoma jasno, kaj ste hoteli povedati.

Kvadrat IV

1	2	3	4 L
2			I
3			P
4 L	I	P	A

1. naravna in slovniška opredelitevi
2. del telesa; posledica otresanja; 4. —.

Satovna križanka št. 6

Rešitev

- 1 januar
- 2 zastor
- 3 slavec
- 4 veliko
- 5 lajati
- 6 zabava
- 7 bralec
- 8 kadilo
- 9 čitati
- 10 vadjla
- 11 davkar
- 12 dijaki

Rešitev kvadrata III

1. polh; 2. Obir; 3. lipa; 4. hram.

Manko G.:

O čebelici

Pridna čebela
s panja zletela
k rožam duhtečim v sinjo poljano,
rože blestijo,
v jutru gorijo,
dvigajo k soncu glavo zaspano.

Mehko poboža
čebelico roža,
v rosi ji lice mlado umije,
sonček pa smeje
z zlate se meje,
žarke prelestne nanjo razljuje.

Zdaj zablestela
pridna čebela
v rosнем je jutru kot bajna kraljica,
rosa na glavi
biseri sami,
v zarji žarijo pa mlada ji lica.